

Nagy Székely Ildikó

Levél Amerikából

Emma, a szeplős sárkánylány aznap harmadszor égette oda a pirítóst. Nagy, ábrándos szemével kibámult hetedik emeleti garzonja ablakán, és Baltazárra gondolt. Aztán újra belemerült a kockás füzetlapra rótt sorokba.

Szerelmem,
Először is sok boldogságot kívánok 120. születésnapod alkalmából.
Most, hogy te is nagykorú lettél, végre megtarthatjuk az eljegyzést...
Itt, a kastélyban minden nagyon furcsa. Képzeld, nemhogy tüzet okádni, de még dohányozni sem szabad. Úgyhogy, most is tökmagot rágszállok, hogy levezzem a feszültséget valahogy. És a munka... Naphosszat egy sötét kamrában gubbasztok, és amikor megérkezik a kisvonat, morognom meg hadonásznom kell... A többi sárkány minden este kilép a bőréből...
Olyankor úgy néznek ki, mint azok a furcsa szerzemények, akikkel hajdanán harcolnunk kellett... És, folyton azon ámuldoznak, hogy olyan vagyok, mint egy igazi sárkány... Miért, ők nem azok?

Vigyázz magadra, szívem... Egyébként, a fogfájás elleni lapid csodákat művelt. A téli Tűzünnepre otthon vagyok.

Csókjait küldi Los Angelesből: Baltazár.

A sárkánylány még sokáig maga elé bámult. — Fel kell vágnom a hagymát a levesbe — mormogta aztán, és akkorát sóhajtott, hogy abba még az Üveghegy helyén épült felhőkarcoló is beleremegett.

Te

Ember vagy, s én úgy szeretlek,
ahogy tán embert nem szabad,
főled hajolva, mint a tolvaj,
lelkedről törnék ágakat.

Összefirkálnám minden képed,
mit másról fest a képzelet,
s irigy lennék Órá, ki adja
a mindennapi életed.

De most, hogy itt vagy, tehetetlen
fejemben minden gondolat,
emberhez méltatlan szerelmem,
halálbiztos csak az marad.

S ha életembe, mint egy könyvbe
az utolsó szót leheli,
csak ámul rajta Alkotója,
még Ő sem érti, amíg írja:

„Vége. S még mindig szereti!”

Virágének

Szívem helyén pinceablak,
álmaimból isznak varjak,
napfény-kezek szeget vernek,
csuklóimból tavasz sarjad.

Fehér lepedőn siklom hozzád,
ásítanak a nárciszok,
mint altatót, nyelem le vágyam...
És holnap újra esni fog.

Lekéstem pár feltámadást már,
s ez az utolsó változat,
most összekuszált életemből
te fésüld ki az álmokat.

Így minden zöld lesz, mint az élet,
ünnep-fehér, mint lenn a fák,
s a pinceablakon benéznek
a boldog részeg orgonák.

Vallomás

Rojtokban hull a délután,
szimatol, surranna utánad
esőköpenyben most egy lepke,
villám hátán, a kerti árnyak

egymást falják, és lenn a tónál
habozva születik a semmi,
s csak járok rajta félcipőben...,
pusztítani, mohón teremni

vágyom, hát követellek némán —
toporzékolva, napkeletnek,
hogy meghalok, még el-eljátszom,
s csendtől csókolt, szép, csupasz ágon
hatol belém a fény. Szeretlek.

Böszörményi Zoltán

Majorana Barbadoson

A tenger, a tenger,
a selymes tenger,
ringatja sorsomat,
lelke és fölemel,
útját tűző Nap kíséri,
rám nevet,
fénybe önti gondjaim
zöld lombjait.
A nyújtózó délután
hegyeimre hullatja
képzeletem
halk neszeit.
A tenger, a tenger,
szemem csillaga,

hűs selymében
hullámarcom
mosolya.
Szavaim ugrálnak,
mint repülő halak,
a víz tajtékán
úszó lelki falat.
Táplálék,
de éhes szeleket
nem csillapíthat.
Dagadó vitorlák,
villogó hadak.
A tenger, a tenger,
micsoda kaland!